

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobkyne: **V. P.**, bytom S., zastúpená advokátom JUDr. V. B., AK so sídlom K. proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-899/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/53/2009-45 zo dňa 8. septembra 2010, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/53/2009-45 zo dňa 8. septembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-899/PK-2008 z 26. januára 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne proti personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo 966 zo dňa 22. októbra 2008, ktorým bola žalobkyňa prepustená zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), a tento personálny rozkaz potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi sa ich náhrada nepriznáva.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaný v konaní o prepustení žalobkyne postupoval v súlade so zákonom, súc spôsobilý vec po skutkovej a právnej stránke hodnotiť samostatne, bez ohľadu na výsledky súvisiaceho trestného konania voči žalobkyňi. V rámci konania vo veci služobného hodnotenia bolo konanie žalobkyne vyhodnotené na základe dôkazov, s ktorými sa mala možnosť oboznámiť a v rozhodnom čase posúdil žalovaný toto konanie ako konanie nezlučiteľné s postavením policajta. Predmetom preskúmania súdom bolo rozhodnutie žalovaného, ktoré vychádzalo s právoplatného služobného hodnotenia, ktoré konštatovalo nespôsobilosť žalobkyne na výkon akejkoľvek funkcie v štátnej službe. Služobné hodnotenie žalobkyňa nenapadla na súde a nežiadala jeho preskúmanie súdom a preto súd po vecnej stránke jeho zákonnosť neskúmal. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietané nedodržanie zákonom stanovených lehôt podľa § 192 ods. 5 zákona, súd konštatoval, že zákonom stanovené lehoty začali nadriadenému žalobkyne plynúť až nadobudnutím právoplatnosti služobného hodnotenia, teda dňom 16. októbra 2008 a personálny rozkaz bol žalobkyňi doručený dňa 23. októbra 2008, teda v rámci zákonom stanovenej lehoty. Krajský súd preto dospel k záveru, že žaloba je bezdôvodná a je potrebné ju podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietnuť. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a neúspešnej žalobkyňi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ a 3 OSP zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Žalobkyňa nesúhlasila so záverom krajského súdu a bola toho názoru, že krajský súd sa mal zaoberať všetkými v žalobe namietanými skutočnosťami a teda aj okolnosťami, za akých služobné hodnotenie vzniklo, aj jeho obsahom. Podľa jej názoru je služobné hodnotenie v príkrom rozpore s už konečným a právoplatným verdiktom súdu, podľa ktorého súd žalobkyňu oslobodil spod obžaloby pre skutok, ktorý je takmer totožný s dôvodmi, pre ktoré bola v konečnom dôsledku zo služobného pomeru príslušníčky policajného zboru prepustená. Namietala tiež lehotu podľa § 192 ods. 5 zákona a trvala na tom, že v danom prípade o údajnom priestupku vedel a vyložene zo špekulatívnych dôvodov použil iný dôvod, aby obišiel subjektívne a objektívne lehoty.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Považoval napadnutý rozsudok za vydaný v súlade so zákonom po riadnom zistení skutočného stavu veci, pričom krajský súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré žalobkyňa v podanej žalobe poukazovala. Poukázal na koncentračnú zásadu podľa § 250b ods. 1 OSP, s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd v svojom rozhodnutí 6Sžo 237/2009. A na hodnotenie správnej úvahy podľa § 245 ods. 2 OSP, kedy súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, ale súd preskúmava iba to, či rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I.ÚS 141/09-13), v zmysle ktorej sa všeobecný súd nemusí vysporiadať so všetkými otázkami nastolenými účastníkom konania, ale iba s takými, ktoré sú pre spor podstatné a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa jej názoru účelom správneho konania a preskúmacieho konania na súde nie sú otázky jej viny alebo neviny v trestnej veci proti nej vedenej, ale len otázka splnenia zákonných podmienok na jej prepustenie zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 vety prvej OSP a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti na základe žaloby bolo rozhodnutie správneho orgánu - Personálny rozkaz riaditeľa hraničnej a cudzineckej polície MV SR č. 966 z 22. októbra 2008, ktorým bola žalobkyňa v stálej štátnej službe vo funkcii referent oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Zbor riaditeľstva hraničnej polície Sobrance úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR, prepustená zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. d/ zákona, a ktoré bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. p.: SLV-889/PK-2008 z 28. januára 2009.

Žalobkyňa v konaní pred odvolacím správnym orgánom i pred súdom namietala, že v jej prípade nebola správnym orgánom dodržaná objektívna jednoročná a ani subjektívna dvojmesačná lehota uvedená v § 194 ods. 5 zákona, ktorá námietka tvorila aj obsah odvolania.

Podľa § 192 ods. 1 písm. d/ zákona v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak bol pri služobnom hodnotení hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe.

Podľa § 194 ods. 4 zákona o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 32 ods. 1 zákona služobné hodnotenie platí odo dňa jeho vykonateľnosti (§ 241 ods. 7) až do dňa vykonateľnosti nového služobného hodnotenia. Navrhované opatrenia v služobnom pomere policajta, ku ktorým má v tomto období dôjsť, sa vykonávajú na základe platného služobného hodnotenia.

Z obsahu predloženého spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že služobné hodnotenie, na základe ktorého správny orgán prvého stupňa rozhodol o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. októbra 2008, čím sa stalo platným. Až na základe platného služobného hodnotenia sa mohlo s poukazom na vetu druhú ustanovenia § 32 ods. 1 zákona vykonať opatrenie v služobnom pomere policajta, v danom prípade prepustenie policajta zo služobného pomeru.

S ohľadom na túto skutočnosť bolo potrebné považovať za deň, keď vznikol dôvod prepustenia, deň, od ktorého začalo platiť služobné hodnotenie, t. j. 16. októbra 2008. O prepustení správny orgán rozhodol dňa 22. októbra 2008, z čoho je zrejmé, že o prepustení žalobkyne bolo rozhodnuté v zákonnej lehote v zmysle § 192 ods. 5 zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP a s použitím § 250ja ods. 3 vety druhej OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania nepatrí zo zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 28. júna 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková